घण्टाकर्णोऽस्मि नाम्नाऽहं पिशाचो घोरदर्शनः । मांसादो विकृतो घोरः साक्षान्मृत्युरिवापरः । १४।३०
धनदस्यानुगन्ताऽहं साक्षाद्रुद्रसखस्य च । ममायमनुजः साक्षादन्तकस्यान्तको ह्यहं ।
मृगयेयं सुमहती विष्णोः पूजार्थमित्युत । ममेयं वर्त्तते सेना श्वगणोऽपि ममैव तु ।
आगतोऽहं महाशैलात् कैलासाद्भूतसेवितात् । अहं पिशाचवेशेन संविष्टः पापकर्म्मकृत् ।
सततं दूषयन् विष्णुं घण्टामाबध्य कर्णयोः । मम न प्रविशेन्नाम विष्णोरिति विचिन्तयन् ।
अहं कैलासनिलयमासाद्य वृषभध्वजं । आराध्य तं महादेवमस्तुवं सततं शिवं । १४।३५
ततः प्रसन्नो मामाह वृणीष्वेति वरं हरः । ततो मुक्तिर्मया तत्र प्रार्थिता देवसन्निधौ ।
मुक्तिं प्रार्थयमानं मां पुनराह त्रिलोचनः । मुक्तिप्रदाता सर्व्वेषां विष्णुरेव न संशयः ।
तस्माद्गत्वा च वदरीं तत्राराध्य जनार्द्दनं । मुक्तिं प्राप्नुहि गोविन्दान्नरनारायणाश्रमे ।
इत्युक्तो देवदेवेन शूलिना ज्ञातवानहं । तमेव परमं मत्वा गोविन्दं गरुडध्वजं ।
तस्मात् प्रार्थयमानः सन्मुक्तिं देशमिमं गतः । अन्यच्च शृणु मे कार्य्यं यदि कौतूहलं तव । १४।४०
पुरी द्वारवती नाम पश्चिमस्योदधेस्तटे । यदुवृष्णिसमाकीर्णा सागरोर्म्मिसमाकुला ।
अध्यास्ते स हरिर्विष्णुस्तां पुरीं पुरुषोत्तमः । द्रष्टुं लोकहितार्थाय वसन्तं द्वारकापुरे ।
निर्गताः साम्प्रतं मर्त्य वयमेतैः सहानुगैः । विष्णुः सर्व्वेश्वरः साक्षाद्द्रष्टव्योऽस्माभिरद्य वै ।
लोकानां प्रभवः पाता कर्त्ता हर्त्ता जगत्पतिः । आदेरादिः समस्तस्य प्रभवः कारणं हरिः ।
कर्त्ता समस्तस्य हरिः पुरातनः प्रभुः प्रभूणामपि यः सदात्मकः । तमादिदेवं वरदं वरेण्यं द्रष्टुं हरिं संप्रति संयताः स्मः । १४।४५
यस्य प्रसादाज्जगदेवमासीत् सप्राणिगन्धर्व्वमहोरगौघं । देवं जगद्योनिमजं जनार्द्दनं द्रष्टुं हरिं संप्रति संयताः स्मः ।
यस्योदरादिदमिदं प्रभूतं लयञ्च यस्मिन् समुपैति कल्पे । यस्यैव साक्षाद्वशवर्त्ति विश्वं द्रक्ष्याम देवं पुरुषोत्तमं हरिं ।
स्रष्टा च योऽसौ सकलस्य देवः पाता च हर्त्ता च हरिः स एव । द्रक्ष्याम नित्यं भुवनेश्वरं हरिं पुराणमाद्यं प्रभविष्णु मव्ययं ।
अजस्य कर्त्ता भुवनस्य गोप्ता भुवश्च कर्त्ता हरिरेक एव । संयोगिते योगविशुद्धबुद्धिं लभेम तेनैव मतिः समाकुला ।
निगीर्य्य विश्वं सकलं जगत्पतिः शेते शिशुत्वं समवाप्य साक्षात् । वटस्य पत्रे जगतां निवासः पादौ च विक्षिप्य करौ निधुन्वन् । १४।५०
यस्योदरे देवमुनिः पुरातनो ददर्श लोकानखिलान् स्वमायया । प्रविश्य विश्वं सकलं यथावद्बहिर्यथाभूतमभूदिदं महत् ।
निगीर्य्य विश्वं जगदादिकाले शेते महात्मा जलधेर्ज्जलौघे । देव्या श्रिया चामरलोलहस्तया निषेव्यमाणः पुरुषोत्तम सदा ।
नाभश्च यस्याविरभूत् सपत्रं पद्मं महत् काञ्चनसप्रभं प्रभोः । जन्मास्पदं लोकगुरोर्यदासीद्विस्तारि पद्मं जगदादिसृष्टौ ।
दधार यो भूतपतिर्म्महामहीं दंष्ट्राग्रसंस्थापितरूढमूलां । नदन्महामेघ इवादिकाले कुर्व्वन् वराहो मुनिगीतमूर्त्तिः ।
हरिः पुराणः पुरुषोत्तमः प्रभुः कर्त्ता समस्तस्य समस्तसाक्षी । यज्ञात्मको यज्ञपतिर्ज्जगत्पतिर्द्रष्टुं तमीशं वयमुद्यताः स्मः । १४।५५
केचिद्बहुत्वेन वदन्ति देवमेकात्मना केचिदिमं पुराणं । वेदान्तसंस्थापितसत्त्वयुक्तं द्रष्टुं तमीशं वयमुद्यताः स्मः ।